

PAVEL HAAS QUARTET & JAN BARTOŠ

1. 11. 2026, 19:00

**→ Divadlo Reduta
(Mozartův sál)**

1 November 2026, 7 p.m.

**→ Reduta Theatre
(Mozart Hall)**

ÚČINKUJÍCÍ / PERFORMERS

Pavel Haas Quartet

Veronika Jarůšková – 1. housle/1st violin

Marek Zwiebel – 2. housle/2nd violin

Šimon Truszka – viola

Peter Jarůšek – violoncello/cello

Jan Bartoš – klavír/piano

PROGRAM

Antonín Dvořák:

Klavírní trio č. 4 „Dumky“, op. 90, B166

I. Lento maestoso

II. Poco adagio

III. Andante

IV. Andante moderato

V. Allegro

VI. Lento maestoso

Leoš Janáček:

Kvartet z podnětu L. N. Tolstého „Kreutzerovy sonáty“, JW VII/8

I. Adagio

II. Con moto

III. Con moto

IV. Con moto

Přestávka

Dimitrij Šostakovič:

Klavírní kvintet g moll, op. 57

I. Preludium: Lento – Poco più mosso – Lento (attacca)

II. Fuga: Adagio

III. Scherzo: Allegretto

IV. Intermezzo: Lento (attacca)

V. Finale: Allegretto

PROGRAMME

Antonín Dvořák:

Piano Trio No. 4 "Dumky", Op. 90, B 166

- I. Lento maestoso*
- II. Poco adagio*
- III. Andante*
- IV. Andante moderato*
- V. Allegro*
- VI. Lento maestoso*

Leoš Janáček:

Quartet after Tolstoy's "Kreutzer Sonata", JW VII/8

- I. Adagio*
- II. Con moto*
- III. Con moto*
- IV. Con moto*

Intermission

Dmitri Shostakovich:

Piano Quintet in G minor, Op. 57

- I. Preludium: Lento – Poco più mosso – Lento (attacca)*
- II. Fuga: Adagio*
- III. Scherzo: Allegretto*
- IV. Intermezzo: Lento (attacca)*
- V. Finale: Allegretto*

— — —

Na počátku 90. let 19. století se **Antonín Dvořák** (1841–1904) již pevně zařadil do panteonu mezinárodně uznávaných skladatelských osobností. Z Čech i ze zahraničí se mu tehdy dostalo řady poct, jež byly oceněním jeho neobyčejné kompoziční činnosti. Od ledna 1891 byl Antonín Dvořák jmenován profesorem skladby na pražské konzervatoři, na jaře téhož roku mu byly uděleny čestné doktoráty pražské Karlovy univerzity a univerzity v Cambridgi a vše završila nabídka místa ředitele Newyorské národní konzervatoře, s níž Dvořák po delším vyjednávání a zvažování podepsal v prosinci 1891 smlouvu. Na prahu těchto událostí, záhy po dokončení monumentálního *Requiem*, které psal pro festival v anglickém Birminghamu, vytvořil Dvořák jedno ze svých nejpůsobivějších komorních děl – *Klavírní trio č. 4, op. 90*. Na počátku kompozice sděloval Dvořák svému příteli Aloisi Göblovi, že se bude jednat o „malé skladby pro housle, cello a piano. Bude to veselé a smutné. Někde to bude jako zádumčivá píseň, tu zase jakoby veselý tanec, avšak ve slohu lehčím, abych tak řekl, populárnějším, zkrátka aby to bylo pro vyšší i nižší.“ Dílo vznikalo od podzimu 1890 do počátku února 1891 a rozrostlo se do poměrně rozsáhlé šestivěté kompozice. Podtitul „*Dumky*“ odkazuje k hudební formě naplněné zamyšleným, hloubavým, často melancholickým výrazem, kterou rozvinuli ukrajinští, polští a ruští skladatelé, jakými byli Lysenko, Musorgskij, Čajkovskij nebo Balakirev. Dvořák se s dumkou mohl seznámit snad i díky Leoši Janáčkovi, který již v roce 1876 zkomponoval sbor *Zpěvná duma*. A snad znal také sbírku polského skladatele Antona Kocipińskiego *Písní, dumki i szumki rušského národa na Podolí, Ukrajině i v Maľorossiji* z roku 1862. V Dvořákově pojetí však dumky nejsou pouze zádumčivými, posmutnělými kusy, ale nezřídka obsahují také kontrastní rychlou nebo taneční část. Tak je tomu i v případě *Klavírního tria, op. 90*. Premiéra *Dumek* se uskutečnila 11. dubna 1891 v Praze v rámci slavnostního večera na Dvořákovu počest a skladatel, který tehdy usedl za klavír, dílo

provedl společně s houslistou Ferdinandem Lachnerem a violoncellistou Hanušem Wihanem.

Kořeny průbojnosti a inovativnosti hudebního myšlení **Leoše Janáčka** (1854–1928) leží z velké části v jeho zájmu o lidovou hudbu. Ta skladatele přivedla až k výzkumu lidské řeči a k zapisování jejích melodických obrysů, tzv. nápěvků mluvy. Janáčkově vědecké zkoumání lidské řeči kráčelo ruku v ruce s touhou po vystižení emocionálních obsahů lidské psychiky, což se odrazilo ve 20. letech především v jeho operách, ale i v obou jeho smyčcových kvartetech, jimž je společná snaha o proniknutí do nejintimnějších sfér lidské duše a lidských citů.

Předlohou prvním *Kvartetu z podnětu L. N. Tolstého „Kreutzerovy sonáty“* z roku 1923 se stala povídka Lva Nikolajeviče Tolstého, jejíž hlavní hrdinkou je žena terorizovaná svým despotickým a chorobně žárlivým manželem, jehož rukou je nakonec utýrána k smrti. „*Měl jsem na mysli ubohou ženu, trápenou, bitou, ubitou...*“, vyjádřil Janáček hlavní ideu svého díla v dopise z 15. října 1924. Charakterizoval zde motiv, který se jako červená nit proplétá mnoha jeho dalšími díly – vzpomeňme jen *Její pastorkyňu* nebo *Káfu Kabanovou*. Ke *Kreutzerově sonátě* sáhl Janáček již v letech 1908–1909, kdy pod vlivem této novely zkomponoval dnes nezvěstné *Klavírní trio*, premiérované 2. dubna 1909 při oslavě Tolstého v Klubu přátel umění v Brně. Podle Janáčкова výroku citovaného v monografii Maxe Broda povstal jeho první kvartet později právě z několika hudebních myšlenek tohoto tria. Vnější podnětem ke kompozici kvartetu se stala žádost Českého kvarteta z roku 1923. České kvarteto dílo také poprvé provedlo v pražském Mozarteu 17. října 1924.

Do mladých let skladatele **Dmitrije Šostakoviče** (1906–1975) silně zasáhly bouřlivé politické a sociální převraty, které tehdy otrásaly celým ruským impériem: pád carského režimu, bolševický převrat, strádání během občanské války, bolestivé kompromisy Leninovy nové hospodářské politiky, nástup Josifa Stalina k moci, chaotická industrializace, kolektivizace zemědělství, hladomor, inscenované procesy a počátky Velkého teroru. Během této doby se Šostakovič z mladičkého, zázračně nadaného klavíristy a skladatele propracoval až mezi nejrespektovanější hudební

osobnosti Sovětského svazu. Roku 1936 se však jeho hvězdná kariéra rázem ocitla v troskách. Záhy poté, co Stalin navštívil jedno z představení Šostakovičovy opery *Lady Macbeth Mcenského újezdu*, vyšel v deníku Pravda anonymní štvavý článek *Chaos místo hudby*, v němž bylo Šostakovičovo dílo nemilosrdně ideologicky kritizováno. Skladatel byl obviněn ze „zvráceného vkusu“ a z toho, že jeho „křečovitá, křiklavá a epileptická“ hudba nevychází vstříc „očekávání sovětského posluchače“ a „potřebám lidových mas“. Na Šostakoviče byl vyvíjen stále větší tlak sovětského totalitního režimu a ustavičně se nacházel v hledáčku stalinských tajných služeb.

Po maniodepresivní 6. *symfonii*, která se stala hudebním svědkem tísnivé atmosféry plné strachu, se skladatel rozhodl očistit svou mysl a kompoziční jazyk návratem ke kořenům bachovského kontrapunktu. Šostakovičův *Klavírní kvintet g moll, op. 57*, komponovaný od července do září 1940, obsahuje četné odkazy k Bachovu vzoru, ať už se jedná o první dvě věty, které představují preludium s fugou, nebo čtvrtou větu komponovanou ve stylu neobarokní árie. Podle Isaaka Glikmana – literárního historika a Šostakovičova dlouholetého přítele – byl klavírní kvintet původně koncipován jako smyčcový kvartet (druhý v pořadí). První kvartet vznikl v roce 1938 a Šostakovič byl údajně natolik nadšený jeho provedením v podání Beethovenova kvarteta, že se rozhodl již rozpracovaný druhý kvartet překomponovat do podoby kvintetu, aby si také on sám mohl s tímto vynikajícím souborem jako klavírista zahrát. Klavírního partu se skutečně zhostil, a to nejen při premiéře 23. listopadu 1940 v malém sále Moskevské konzervatoře, ale s Beethovenovým kvartetem dílo později dokonce také nahrál na gramofonové desky.

Ondřej Pivoda

At the beginning of the 1890s, **Antonín Dvořák** (1841–1904) had already firmly established himself in the pantheon of internationally recognized composers. By then he had received numerous honours both from the Czech lands and abroad in recognition of his extraordinary musical achievements. From January 1891, Antonín Dvořák was appointed professor of composition at the Prague Conservatory; in the spring of the same year he was awarded honorary doctorates by Charles University in Prague and the University of Cambridge, culminating with an offer of the directorship of the National Conservatory of Music in New York. Following lengthy negotiations and deliberation, Dvořák signed a contract to go there in December 1891. On the threshold of these events, shortly after completing his monumental *Requiem*, which he had written for a festival in Birmingham, England, Dvořák composed one of his most compelling chamber works – *Piano Trio No. 4, Op. 90*. At the beginning of the composition process, Dvořák told his friend Alois Göbl that it would consist of “*little pieces for violin, cello and piano. It will be cheerful and sad. In places it will be like a pensive song, elsewhere like a cheerful dance, but in a lighter style, so to speak, more popular, in short, so that it will be for high and low alike.*” The work was composed from the autumn of 1890 to the beginning of February 1891 and grew into a relatively substantial six-movement composition. The subtitle “*Dumky*” refers to a musical form imbued with a thoughtful, contemplative, often melancholic character, which was developed by Ukrainian, Polish and Russian composers such as Lysenko, Mussorgsky, Tchaikovsky and Balakirev. Dvořák may have become acquainted with the *dumka* thanks in part to Leoš Janáček, who had already composed the choral work *Zpěvná дума* in 1876. He may also have known the 1862 collection *Písní, dumki i szumki rúského naroda na Podoli, Ukraíni i w Małorossiji* by the Polish composer Anton Kocipiński. In Dvořák’s hands, however, *dumky* are not merely pensive, melancholy pieces, but quite often also contain

a contrasting fast or dance-like section. This is also the case with the *Piano Trio*, Op. 90. The premiere of the *Dumky* took place on 11 April 1891 in Prague as part of a gala evening in Dvořák's honour. The composer himself, seated at the piano, performed the work with violinist Ferdinand Lachner and cellist Hanuš Wihan.

The roots of the boldness and innovativeness of **Leoš Janáček's** (1854–1928) musical thinking lay largely in his interest in folk music. This interest led the composer to study human speech and to record its melodic contours, the so-called speech melodies. Janáček's scholarly investigation of human speech went hand in hand with his desire to capture the emotional content of the human psyche, which found expression in the 1920s above all in his operas, but also in both of his string quartets, which strive to delve into the most intimate spheres of the human soul and human emotions.

The *First String Quartet after L. N. Tolstoy's "Kreutzer Sonata"*, from 1923, was based on a novella by Leo Tolstoy whose protagonist is a woman terrorized by her despotic and pathologically jealous husband, who ultimately beats her to death. "*I was envisaging a poor woman, tormented and run down...*," was how Janáček expressed the central idea of his work in a letter from 15 October 1924. Here he characterized a motif that runs through many of his other works such as *Jenůfa* and *Katya Kabanová*. Janáček had already turned to the *Kreutzer Sonata* in 1908–1909, when, under the influence of the novella, he composed the now missing *Piano Trio*, which was premiered on 2 April 1909 at a celebration of Tolstoy held at the Club of Friends of Art in Brno. According to a statement by Janáček quoted in Max Brod's monograph, his first quartet later grew out of several musical ideas from this trio. The immediate impetus for the composition of the quartet came from a request by the Czech Quartet in 1923. The Czech Quartet also gave the work its first performance at the Mozarteum in Prague on 17 October 1924.

The turbulent political and social upheavals which shook the entire Russian empire at the time had a profound impact on the young **Dmitri Shostakovich** (1906–1975), who would experience the fall of the tsarist regime, the Bolshevik Revolution, the hardships of the Civil War, the painful compromises of Lenin's New Economic Policy, the rise of Joseph Stalin to power, chaotic industrialization,

the collectivization of agriculture, famine, show trials and the beginnings of the Great Terror. During this period, Shostakovich rose from being a very young, exceptionally gifted pianist and composer to becoming one of the most respected musical figures in the Soviet Union. In 1936, however, his stellar career suddenly lay in ruins. Shortly after Stalin attended a performance of Shostakovich's opera *Lady Macbeth of Mtsensk*, an anonymous vitriolic article entitled *Muddle instead of Music* appeared in the newspaper Pravda, in which Shostakovich's work was subjected to merciless ideological criticism. The composer was accused of having "*perverted taste*" and of producing music that was "*contorted, shrill and epileptic*", which failed to meet the "*expectations of the Soviet listener*" and the "*needs of the popular masses*". Shostakovich was subjected to ever-increasing pressure from the Soviet totalitarian regime and remained under constant scrutiny by Stalin's secret police.

After the manic-depressive *Sixth Symphony*, which became a musical witness to an oppressive atmosphere permeated by fear, the composer decided to cleanse his mind and compositional language by returning to the roots of Bachian counterpoint. Shostakovich's *Piano Quintet in G minor, Op. 57*, composed between July and September 1940, contains numerous references to the Bachian model, whether in the first two movements, which take the form of a prelude and fugue, or in the fourth movement, composed in the style of a neo-Baroque aria. According to Isaak Glikman – a literary historian and Shostakovich's long-standing friend – the piano quintet was originally conceived as a string quartet (the second in sequence). The First Quartet was composed in 1938, and Shostakovich was reportedly so enthusiastic about its performance by the Beethoven Quartet that he decided to re-work the already partially completed Second Quartet as a quintet, allowing him to perform with this outstanding ensemble as the pianist. He took on the piano part, not only at the premiere on 23 November 1940 in the Small Hall of the Moscow Conservatory, but later even recorded the work with the Beethoven Quartet.

Pavel Haas Quartet

Pavel Haas Quartet je celosvětově uznáván pro bohatou barvu zvuku, nakažlivé nadšení a vynikající smysl pro harmonickou souhru. Vystupuje v nejprestižnějších koncertních sálech světa a za své nahrávky získal pět cen Gramophone Awards a řadu dalších ocenění, čímž si upevnil pozici jednoho z předních smyčcových kvartet. Mezi vrcholy sezony 2025/2026 patřil návrat do Musikverein ve Vídni, Philharmonie de Paris, Pierre Boulez Saal v Berlíně, Elbphilharmonie v Hamburku, Muziekgebouw v Amsterdamu, Konserthuset Stockholm a Wigmore Hall v Londýně. Dále se soubor vrátil do National Concert Hall na Tchaj-wanu a do Seoul Arts Center v Jižní Koreji a v březnu 2026 absolvoval turné po Severní Americe. Kvarteto, které je známé jako přední interpret mistrovských děl východoevropské komorní hudby, bylo jmenováno velvyslancem Roku české hudby 2024. Od roku 2025 do roku 2027 je Pavel Haas Quartet uměleckým rezidentem festivalu Smetanova Litomyšl, a to společně s Českou filharmonií. Soubor pravidelně vystupuje na významných pódii, jako jsou Wigmore Hall v Londýně, Philharmonie v Berlíně, Konzerthaus a Musikverein ve Vídni, Concertgebouw v Amsterdamu, Elbphilharmonie v Hamburku, Tonhalle v Zürichu, Philharmonie de Paris, Accademia di Santa Cecilia, BOZAR v Bruselu, NCPA v Pekingu, LG Arts Centre a Seoul Arts Center v Soulu a Carnegie Hall v New Yorku. U příležitosti svého 20. výročí se kvarteto objevilo na obálce časopisu The Strad a poskytlo rozhovor pro časopis BBC Music Magazine. Ten jej zařadil mezi „10 nejlepších smyčcových kvartet všech dob“ a popsal jej jako „*stylově silný a bohatě znějící, známý svými vášnivými a nebojácnými vystoupeními*“. Pavel Haas Quartet nahrává exkluzivně pro Supraphon. V září 2025 vydal své další album se smyčcovými kvartety č. 2, 3, 5 a 7 Bohuslava Martinů. Soubor získal pět cen Gramophone Awards za nahrávky Dvořáka, Smetany, Schuberta, Janáčka a Haase. Za nahrávku Dvořákových smyčcových kvartetů č. 12 „*Amerického*“ a č. 13 obdržel v roce 2011

prestižní ocenění Gramophone Recording of the Year. The Sunday Times napsal: „*Jejich interpretace Amerického kvartetu patří k nejlepším nahrávkám na disku.*“ Od vítězství v soutěži Paola Borcianiho v Itálii v roce 2005 patřily k dalším významným úspěchům na počátku jejich kariéry nominace na cenu ECHO Rising Stars v roce 2007, účast v programu BBC New Generation Artists v letech 2007–2009 a udělení speciálního stipendia pro ansámblu od Borletti-Buitoni Trust v roce 2010. Kvarteto sídlí v Praze a studovalo u zesnulého Milana Škampy, legendárního violisty Smetanova kvarteta. Své jméno převzalo po českém židovském skladateli Pavlu Haasovi (1899–1944), který byl v roce 1941 uvězněn v Terezíně a o tři roky později tragicky zahynul v Osvětimi. Jeho odkaz zahrnuje tři nádherné smyčcové kvartety.

Pavel Haas Quartet

The Pavel Haas Quartet is internationally acclaimed for its rich tonal colours, infectious enthusiasm and outstanding sense of harmonic interplay. It performs in the world's most prestigious concert halls and has received five Gramophone Awards and numerous other accolades for its recordings, consolidating its position as one of the leading string quartets. Highlights of the 2025/2026 season included returns to the Musikverein in Vienna, the Philharmonie de Paris, the Pierre Boulez Saal in Berlin, the Elbphilharmonie in Hamburg, the Muziekgebouw in Amsterdam, the Konserthuset Stockholm and the Wigmore Hall in London. The ensemble also returned to the National Concert Hall in Taiwan and the Seoul Arts Center in South Korea, and undertook a North American tour in March 2026. Thanks to its status as a leading interpreter of masterpieces of Eastern European chamber music, the quartet was appointed as an ambassador for the Year of Czech Music 2024. Together with the Czech Philharmonic, the Pavel Haas Quartet has been artist-in-residence at the Smetana Litomyšl Festival since 2025, a position it will hold until 2027. The ensemble regularly performs at major venues including the Wigmore Hall in London, the Philharmonie in Berlin, the Konzerthaus and Musikverein in Vienna, the Concertgebouw in Amsterdam, the Elbphilharmonie in Hamburg, the Tonhalle in Zurich, the Philharmonie de Paris, the Accademia di Santa Cecilia, BOZAR in Brussels, the NCPA in Beijing, the LG Arts Centre and Seoul Arts Center in Seoul, and the Carnegie Hall in New York. To mark its 20th anniversary, the quartet appeared on the cover of the Strad magazine and gave an interview for the BBC Music Magazine. The latter included it among the "10 greatest string quartets of all time" and described it as *"stylistically powerful and richly sonorous, known for its passionate and fearless performances"*. The Pavel Haas Quartet records exclusively for Supraphon. In September 2025, it released its latest album, featuring the string quartets nos. 2, 3, 5 and 7 by

Bohuslav Martinů. The ensemble has received five Gramophone Awards for recordings of works by Dvořák, Smetana, Schubert, Janáček and Haas. Its recording of Dvořák's string quartets nos. 12, "American", and 13 received the prestigious Gramophone Recording of the Year award in 2011. The Sunday Times wrote: "*Their interpretation of the American quartet is among the finest recordings on disc.*" Following its victory at the Paolo Borciani Competition in Italy in 2005, other major early-career achievements included a nomination for the ECHO Rising Stars award in 2007, participation in the BBC New Generation Artists programme from 2007 to 2009, and the award of a special Borletti-Buitoni Trust fellowship for ensembles in 2010. The quartet is based in Prague and studied with the late Milan Škampa, the legendary violist of the Smetana Quartet. It takes its name from the Czech Jewish composer Pavel Haas (1899–1944), who was imprisoned in Terezín in 1941 and tragically perished in Auschwitz three years later. His legacy includes three magnificent string quartets.

Jan Bartoš

KLAVÍR

Jan Bartoš patří k výrazným interpretům středoevropského klavírního repertoáru od Mozarta a Beethovena až po Janáčka. Vystupuje na sólových recitálech i s významnými orchestry a dirigenty na předních světových pódíích.

V minulé sezoně Jan Bartoš debutoval se Staatskapelle Berlin a s Bamberškými symfoniky pod vedením Jakuba Hrůši a s Vídeňskými symfoniky pod taktovkou Petra Popelky. V této sezoně debutuje s Enescu Philharmonic a vrací se k Symfonickému orchestru Českého rozhlasu s Jakubem Hrůšou a k Filharmonii Brno s Dennisem Russellem Daviesem. S Beethovenovými klavírními sonátami absolvuje evropské turné a jeho pozdní sonáty uvede v rámci kompletního cyklu na Singapore International Piano Festival.

U Jana Bartoše se vzácně setkává několik významných klavírních pedagogických linií, jejichž kořeny sahají až k Beethovenovi, Chopinovi, Lisztovi, Robertu a Claře Schumannovým a Brahmsovi. K jeho nejvýznamnějším mentorům patřili Alfred Brendel, Ivan Moravec, Leon Fleisher. V Čechách pak Martin Ballý a Miroslav Langer, kteří studovali u Josefa Páleníčka, žáka Alfreda Cortota.

Nejnovější album Jana Bartoše přináší Klavírní koncert Viktora Ullmanna a Prokofjevův *Klavírní koncert č. 1*, oba s Bamberškými symfoniky a Jakubem Hrůšou. V roce 2025 vydal album obsahující první kompletní verzi *Klavírního koncertu* Antonína Rejchy v provedení se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, spolu s živou nahrávkou Beethovenova „*Císařského*“ koncertu s Vídeňskými symfoniky a Petrem Popelkou. Mezi jeho předchozí alba patří klavírní tvorba Bedřicha Smetany a Miloslava Kabeláče, která získala pětihvězdičkové hodnocení BBC Music Magazine a byla zařazena do užšího výběru Preis der Deutschen Schallplattenkritik. Jeho nahrávka *Klavírního koncertu* Vítězslava

Nováka s Jakubem Hrůšou a Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu získala Cenu Anděl za nejlepší klasické album roku.

V roce 2019 vydal Bartoš nahrávku sólových klavírních děl Leoše Janáčka. Časopis Gramophone ji zařadil mezi Editor's Choice a uvedl, že „*snadno obstojí po boku referenčních janáčkovských nahrávek*“. NPR Music zařadil nahrávku mezi deset nejlepších klasických alb roku a napsal: „*S výjimkou zesnulého Rudolfa Firkušného, Janáčkova žáka, dosud žádný klavírista nedokázal jeho hudbu interpretovat tak citlivě.*“

Jan Bartoš studoval na Manhattan School of Music v New Yorku a na Akademii múzických umění v Praze, kde vyučuje klavír a komorní hudbu. Je zakladatelem a ředitelem mezinárodního festivalu a institutu Prague Music Performance, platformy pro setkávání výrazných osobností klasické, jazzové a experimentální hudby. Zaměřuje se na projekty, které překračují zavedené žánrové a institucionální hranice.

PIANO

A leading interpreter of the Central European piano canon, from Mozart and Beethoven to Janáček, Jan Bartoš has appeared in solo recitals and with top orchestras and conductors on major stages worldwide.

Last season, Jan Bartoš debuted with the Staatskapelle Berlin under Jakub Hrůša, Bamberger Symphoniker, also led by Hrůša, and Wiener Symphoniker under Petr Popelka. This season, he makes a debut with the Enescu Philharmonic and returns to the Prague Radio Symphony under Hrůša and Brno Philharmonic with Dennis Russell Davies. He tours Europe with Beethoven's piano sonatas and performs the composer's late sonatas as part of the complete cycle at the Singapore International Piano Festival.

Jan Bartoš stands at a rare confluence of the great European piano traditions, with a pedagogical lineage reaching back to Beethoven, Chopin, Liszt, Robert and Clara Schumann, and Brahms. Among his most influential mentors were Alfred Brendel, Ivan Moravec, and Leon Fleisher. His Czech teachers Martin Ballý

and Miroslav Langer belonged to the school of Josef Páleníček, who studied in Paris with Alfred Cortot.

Jan Bartoš' latest album features Viktor Ullmann's Piano Concerto paired with Prokofiev's *Piano Concerto No. 1*, both recorded with the Bamberger Symphoniker and Jakub Hrůša. In 2025, he released an album with the first complete version of Anton Reicha's *Piano Concerto*, performed with the Prague Radio Symphony Orchestra, alongside a live recording of Beethoven's "Emperor" Concerto with the Vienna Symphony, both conducted by Petr Popelka. Previous albums include piano repertoire by Bedřich Smetana and Miloslav Kabeláč, awarded a 5-star review by the BBC Music Magazine and shortlisted for the Preis der Deutschen Schallplattenkritik. His recording of Vítězslav Novák's *Piano Concerto* with Jakub Hrůša and the Prague Radio Symphony Orchestra was awarded the Best Classical Album by the Czech Academy of Music.

In 2019, Bartoš released a recording of solo piano works by Leoš Janáček. Gramophone selected the album as Editor's Choice, noting that it "*easily stands alongside reference Janáček offerings*," and NPR Music included the recording among the 10 Best Classical Albums of the Year, saying that "*Apart from the late Rudolf Firkušný, Janáček's pupil, no pianist has interpreted his music with enough subtlety – until now.*"

Jan Bartoš studied at the Manhattan School of Music in New York and at the Academy of Performing Arts in Prague, where he teaches piano and chamber music. He is the Founder and Director of the international festival and institute Prague Music Performance, where he brings together classical, jazz, and experimental music in projects that cross established genres and institutional boundaries.